

ikke ringe Grad bringer mange Smaa-ejendomme, der tidligere var under Fradragsreglerne, op over den Grænse, hvor de overhovedet kan faa Fradrag, i alt Fald op over den Grænse, hvor de kunde opnaa et større Fradrag. Hvorledes disse to Aarsager, som virker stærkt hver i sin Retning, gør sig gældende, om de ophæver hinanden eller den ene virker stærkere end den anden, har jeg ikke nogen Mening om. Men jeg vil tro, at det ikke er saa meget galt at antage, at der bliver en Stigning af 10 pCt. i det hele, og det er en Indtægt paa omtrent 600,000 Kr. paa Ejendomsskylden og vil, som sagt, sikkert medføre en ikke uvæsentlig højere Indtægt ogsaa af Formueskatten. Altsaa, denne Ændring i Ejendomsskyldloven betyder en forøget Beskatning. I alt Fald nærer jeg ikke den fjerneste Tvivl om, at hvis jeg i Skattepolitikens Dage var fremkommet med et saadant Lovforslag, vilde det simpelt hen være blevet talt med blandt de forøgede Skatter, som Befolkningen nu skulde bære.

Nu kan man sige, at der ikke er nogen særlig Grund til at ramme netop dette Skatteobjekt. Der kan efter min Mening altid være Grund til at tage af den virkelige Formue en saa stor Del af Statens Indtægt, som det paa nogen Maade praktisk set er muligt at tage uden at skade almene Interesser, men det er jo ikke den egentlige Formue, vi rammer ved Ejendomsskylden, det er meget langt fra. En Mand kan faa større Ejendomsskyld, samtidig med at han er gaaet tilbage i Formue. Den faste Ejendom er til syvende og sidst kun et Arbejdsinstrument, og det er ikke givet, at det, at Arbejdsinstrumentet bliver større og mere værdifuldt, fører til større Udbytte af Bedriften. Men Formuen, der efter min Mening er et meget bedre Skatteobjekt end det her omhandlede, har vi jo ingenlunde skaanet i den senere Tid. I 1909 fik vi en Skat, der særlig ramte de større Formuer, den saakaldte Forsvarsskat, og den ramte dem progressivt, hvad der ikke var Tilfældet med den oprindelige Formueskat. Og i 1912 lykkedes det, rigtignok efter heftig Modstand af Landstingets Højre, at gennemføre det samme progressive Princip, endda ikke saa lidt udvidet, for den hele Formuebeskatning, samtidig med at denne blev sat ikke ubetydeligt op. Altsaa, to Gange er Formuen ramt, og Skattereglerne er efter min Mening blevet gjort retfærdigere ved, at de forholdsvis stærkere rammer de større Formuer. Alt dette gaar

ogsaa ud over Ejerne af faste Ejendomme, for saa vidt de virkelig ejer deres Ejendomme, altsaa for saa vidt de virkelig har Formue. Der kan derfor ikke siges at være nogen særlig Trang til at komme højere med selve Ejendomsskylden, og det var ogsaa medvirkende til, at jeg ikke tog denne med, den Gang jeg af nærliggende Grunde maatte være meget ivrig for at samle alt, hvad der kunde være Tale om, for at faa Statens Indtægter bragt i Vejret.

Men der er ogsaa en anden Grund til, at man i og for sig kan nære Betænkelighed ved dette Lovforslag. Det er klart for alle, rent bortset fra Hovedspørgsmaalet om selve denne Beskatnings Berettigelse, at den ikke er udført paa fejlfri Maade, men at der i Ejendomsskyldloven er Bestemmelser, som virker mindre retfærdigt. Det blev almindelig erkendt fra alle Partiers Side her i Salen i Rigsdagssamlingen 1909—10. Jeg skal senere komme tilbage dertil. Jeg skal her kun sige, at naar det erkendes, at der er betydelige Mangler ved Grundlaget, og man særlig har erkendt, hvad alle Partier i denne Sal har, at Hovedmanglerne ligger i de mindre retfærdige Fradragsregler, opstaar der en betydelig forøget Betænkelighed ved at gøre Skatten større uden samtidig at ændre de Regler, hvis mindre heldige Beskaffenhed man har erkendt. Det er klart, at man kommer til at gøre den Uret, eller lad mig hellere sige den Skævhed, man har erkendt, der er, meget større ved Forøgelsen. Hvis nemlig Ejendomsvurderingen stiger med omtrent 10 pCt., er det vel kun en proportional Stigning for dem, som ligger over 12,000 Kr.s Ejendomsskyldværdi, idet de intet Fradrag har, og Stigningen i Skat for dem altsaa følger proportionelt med den konstaterede Stigning af deres Ejendoms Værdi, hvilket lader sig høre; men naar vi kommer til dem, som nyder godt af Fradragsreglerne, vil en højere Vurdering af deres Ejendomme i mange Tilfælde bevirke, at der sker et Spring op ad i deres Skatteansættelse, idet de kommer op over den Fradragsgrænse, under hvilken de tidligere har befundet sig, og derved bliver enten helt berøvet Fradraget eller i alt Fald faar et lavere Fradrag end tidligere. Det vil altsaa ses, at netop paa Grund af den særlige Skavank, som dette Ting med stor Energi har udpeget i Ejendomsskyldloven, vil enhver Forøgelse af Skatten komme til at virke med en særlig stor Uretfærdighed for de smaa Skatteydere.